

Peter
Kolšek

PESEM
O JABOLKU

Bela jablana, ki jo na robu gozda
obliva mesečina, je stoječi slap
menjav. Ne s svojo krhko roso
— s svojo brstečo samoto govori
o ljubezni, o njenem temnem
deblu.

Enaka je vili, ki še dolgo zre v potok,
kjer je prvič odložila žgoča oblačila
in ve, da ni vrnitve. Stoji v temi,
naslonjena na črni gozdni hram.
Umita nevesta, ki molči v svoje male,
pretesne roke, obložene z darovi
in strahom.

Kajti samota ni nikoli deljiva.
Bolj je senčna, težji je njen zreli sad.
Tudi rdeče jabolko v aprilski travi
je strašno odloženo in kot zaljubljenca
razkrita.

Ki vedno znova hrepenijo po združitvi,
čeprav je čas kot na praznik težke vaze

razmetan. Ki nočejo biti uslišani,
da lahko cvetijo v bogato pokončnost.
Kot drevo so, ki jesen ga znova k deblu
skloni.

Le bežanja in menjave so pravi dom
združitve. V njem se sad odreka času,
v njem samota izgublja trdnost.

Kot star potok teče, ki vile z ranami
poji. In devicam v naročju dišeče
jabolko pusti.

BELA Vse je iskanje vina,
KRAJINA vse je bela bela omama.
Brez šuma se je spustila božja dlan
in se nežno obrnila. Na njej leži
poliztegnjena, z brezami pokrita
gladka žena, ki se natančno prebuja.
Tedaj se dvignejo ozelenela ljudstva,
da blodijo po svojih platnenih
gozdovih kot kresnice, ponoči
pa skozi vrata koč prisluškujejo
klicanju hrasta in trte,
do jutra budni, od praproti pijani.
In vse je dolgo belolesno spanje,
vse poležani grob tišine,
dišeča trava utopljenke.
Vse je iskanje vina,
vse je bela bela smrt.

SNEG Sneg, ki padaš neprestano!
Globina dolin te ne uteši,
ostrina gora te ne uplaši.
Sneg!
Ki siplješ na ravan beli spomin,
ki oblagaš zemljo z neskončno pozabo.

Visoki rdeči mesec je potemnel.
Živali blodijo v topo skušnjavo
in ljudstva pijana vasujejo s smrtjo.

Sneg, ki padaš neprestano,
beli šelesteči sneg!

Potoki in gozdovi so vkovani
v čvrste sanje. Težke sanje,
ki slutnja lepote jih zaman topi.
(V sredici zemlje se zgane snežinka
in sredi bele volje dogori.)

Sneg, ki padaš neprestano!

GOZDNI
MOŽ

Nikoli nisi videl velike rumene hiše,
obsijane z naročeno svetlobo, temnih
žametnih hodnikov, po katerih pada
rdeče oznanilo in se dišeče ženske
zaticajo v svetlejša preddverja. Nisi
prisluhnil brnenju za težko zaveso,
da bi opral tesnobo iz nestrpnih
potomcev.

Tihotni gozd je mamil tvoja jutra
in sélil za oči grčave svetove.

V nozdrvih živali, ki nepremično prežijo
na grenak človeški vonj, je dišala
topla smola. Dokler se ni dvignila noč
in je les onemel v visoki zeleni plimi,
drhteči sejalki zvezd. Tedaj si dvignil
glavo in spoznal, da je lovčev plen
v tuji krvi raztopljeno zrno samote.

Zelena hiša
je tvoj dom. Ne boš več razbiral
v neurju zbitih letnic, ki senčno drevo
jih za seboj pusti. S poganskim obrazom
se oziraš vase in zagoneten nasmeh igra
na strune korenin. Neslišno
se seseda prah prihodnjih bolečin.

PUSTA Sonce zlato, sonce pogubno!
PESEM Čez prazna polja ležeš v okna.
 Po tanki lišajasti ulici
 pa se krivijo otroci,
 kot žebli zabiti v omotičen
 sprehod.
 Ko veter zvrtniči papir
 in vdihne dušo v prah,
 v zelenjavni trgovini zaplešejo muhe.
 Gorak večer se bo naredil.
 V gorečih hišah bodo ljudje
 mokri od spominov.

POETA Ti, ki se boriš z vesoljem,
DOCTUS ki že slutiš absolutno resnost težav,
 v katere se podaja Venera v svoji odvrtni
 ženski nagnjenosti do kataklizme,
 ti,
 ki zahtevaš okrog sebe popoln komunalni red.
 Vse, zlasti avtobusi in device,
 vse mora čakati v vzorni pripravljenosti,
 kajti nenadoma te lahko obsedejo neodložljiva
 kozmična vprašanja.
 Ali si videl hladno žarenje gora?
 Njihova visoka luč je zaman stapljala
 okna tiho izpraznjenih stolpnic.
 In na tvojih rumenih škornjih se nabira
 stisnjen neonski prah. Ah, morda
 je to neka druga neznana erupcija!
 Ni
 ti treba gledati smrti, ki povzroča
 nedopustno sentimentalnost, ne zahajaj
 v gozdove ali vasi, kajti vile so zablodile
 in vino je slabo,
 toda ali si srečal veselo dekle,
 praznično odeto, ki nosi na ramenih
 komaj eksistentno zemeljsko žalost?

SEDEMNAJSTI DAN Saj nismo tako osamljeni in nesrečni,
le nestrpni in prekmalu zveličani.
Prazni, kadar se pomlad obeša na veje
s srebrnozelenimi kremplji
in so izmučeni zvoniki obteženi
s predolgimi, brezbožnimi dnevi.
Brez moči smo, ko na zemljo,
napeto od pnevmatičnega sonca,
prvič legajo kasnejši gluhi zaljubljeni,
da bi vase namakali suhe, zrnate ure.
Za slednjim oknom bolijo sadeži stoječih,
neizlitih oči.

MOLČI Včasih mi prideš v sanje.
V rdeči votlini slečeš objokovano
ime in bronasti pomen.
Indijanka si, ki postavljaš bivališča,
kamor ti narekuje moja bela prošnja.
Včasih se hitro poigraš in odideš,
tedaj lesk slane kože spreleti speča,
po bistri jasi razmetana ohišja dotikov.
Ali pa vzvaloviš kot velika samica,
da bi zrahljala napete robove noči
in v mladosti okópala svoja iznajdljiva
stopala.
Zlato mesto vidim, trg in vodnjak,
zaljubljenice, nagačene v drevoredu
in njihove krhke stebre sramu.
Molči v svojem masivnem prihajanju,
molči, ko družiš gore in doline,
sanje in dneve v budno divjino!

DOMAČIJA Tod je luč trdo pribita na senco.
Izpod skale vre potok.
Smeh voljnega rodu se spomladi
usipa z nizkih streh.
Žena pozna varne besede, uporablja jih,
kadar je praznik in kadar je smrt.

V januarju se drstijo ribe,
 tedaj roke bežijo med stalne stvari v pepelu.
 Široko dvorišče je boben,
 kamor udarjajo siti mlinski kamni,
 temna prostornina hlodov.
 Gospodar ve za nesreče
 in brez sovraštva nagiba vase
 njihov divji srd.
 Domačija je stisnjena v grapo,
 nad njo je trpežno tnalo neba.

ELEGIJA
 JUŽNEMU
 VETRU

V predpomladni čas zanašáš brhko grozo,
 medeno okrog ust, ki cveti nežna in mlada
 v temačne mreene rok,
 prepletene s temnejšo milostjo ljubezni.
 Le prste preigravajo utrgani zvonovi.

Enak si jastrebovi peruti,
 kadar s svojo senco boža globoke vasi,
 rastoče iz snega.
 Bele, razdražene oblake lučaš čez gore,
 da v štukaturi neba sproti zamirajo znamenja.

Narediva še nekaj korakov, draga,
 do poslednje svetilke. Predolgo
 nisva hodila tod,
 zato so naju nemo prehitele starke
 in otroci na svojih brezzobih poteh.

Visoki, hladni smeh,
 ki siliš kot jok v izsušena slemena,
 napoji zemljo z radostjo!
 In kadar plodiš voljo živali, natoči
 še nama blebetavo omamo očiščenih zvezd!